

[Mærk.]

med hensyn til afgifternes virkninger, idet vi kunne ønske at beskære de større indtægter noget mere, end kommissionsforslaget giver udtryk for, til fordel for de små indtægter.

Til at lede apotekerfondens forvaltning foreslås nedsat en særlig bestyrelse på fem mand. Der er uenighed mellem kommissionen og ministeren om sammensætningen af bestyrelsen. Ministeren ønsker en repræsentant for Danmarks Apotekerforening i bestyrelsen, medens kommissionen ønsker en apoteker og en farmaceut fra sundhedsstyrelsen. Kommissionens forslag synes mig at være det rigtige. Principielt må jeg mene, at skal Danmarks Apotekerforening indstille et medlem til bestyrelsen, må Dansk Farmaceutforening have samme ret. Når det ligger sådan, at de konsulentstillinger i sundhedsstyrelsen, der beklædes af en apoteker og en farmaceut, iøvrigt ligestilles ved varetagelsen af disse hverv, finder jeg det forkert, at man udelukker den farmaceutiske konsulent fra apotekerfondens bestyrelse.

Må jeg bede formanden om tilladelse til et enkelt citat nu og flere senere.

I „Berlingske Aftenavis“ fra 29. januar var der en artikel fra Den konservative Generalkorrespondance, som lyder således:

„Vor opfattelse er, at denne apotekerfond er pålagt opgaver, som ikke kan siges at være helt rimelige, når det tages i betragtning, at midlerne til den skal skaffes ved overpriser, der tages på de syge mennesker, som har et medicinbehov. Alle andre, der vil etablere sig eller udvide eller modernisere, må søge det private lånemarked i banker og sparekasser. Rent umiddelbart kan man ikke se nogen rimelig årsag til, at apotekere i så henseende skal have en privilegeret stilling gennem en slags privat lånekasse — vi gentager: skabt gennem syge menneskers overpris på medicin — og dermed adgang til lån til lavere rentefod.“

Må jeg forstå denne udtalelse fra Den konservative Generalkorrespondance således, at regeringens almindelige rentepolitik også skal overføres til apotekerfonden? Hvis det er tilfældet, må vi sige fra. Vi mener, at når en farmaceut får en apotekerbevilling — vistnok ofte til en indtægt, der ligger

under den, han hidtil har haft —, må han fortsat have mulighed for af apotekerfonden til en rimelig rente at låne de nødvendige midler til overtagelsen.

Jeg vil gerne i denne forbindelse advare imod at gå for langt med hensyn til modernisering af apoteker; fordi der kan opnås billige penge til dette formål, behøver man jo ikke at lave luksusapoteker.

Apotekerfonden har gennem årene givet overskud. Kommissionen foreslår derfor — og heri er ministeren enig — gennemført en lovbestemmelse, som bemyndiger indenrigsministeren til at yde tilskud af apotekerfondens midler til nedsættelse af prisen på visse livsvigtige eller særlig betydningsfulde lægemidler. Jeg vil gerne i forbindelse dermed citere en udtalelse fra de danske sygekasser:

„Vedrørende spørgsmålet om tilskud fra apotekerfonden til nedsættelse af prisen på livsvigtig medicin skal forretningsudvalget fraråde, at nævnte bestemmelse indføres i loven. Apotekerfondens overskud fremkommer ved, at medicinforbrugerne betaler overpris for deres medicin. Man finder det ikke rigtigt, at en gruppe syge medborgere ved at betale mere for deres medicin end nødvendigt skal give tilskud til en anden gruppe medborgeres indkøb af livsvigtig medicin.“

Såvidt os bekendt er prisen på den livsvigtige medicin allerede nedsat i forhold til de øvrige medicinske specialiteter, idet det kun er tilladt apotekerne at beregne sig en avance på 10 pct. på de som livsvigtige betegnede medikamenter, hvor avancen på øvrige medicinske specialiteter udgør mindst 50 pct.

Hertil kommer, at udgiften til størsteparten af den livsvigtige medicin afholdes med $\frac{3}{4}$ af sygekasserne (mod fuld statsrefusion) og med $\frac{1}{4}$ af invalideforsikringsfondens midler, hvorfor man ved at yde tilskud til nedsættelse af prisen på livsvigtig medicin ikke vil opnå det tilsigtede.

Såvidt vi kan se, vil det fremsatte forslag derimod betyde, at sygekassernes medlemmer ved køb af medicin vil nedbringe statens udgifter til livsvigtig medicin. Det er iøvrigt et spørgsmål, om det ikke var hensigtsmæssigt, at sygekasserne ydede fuld godtgørelse for medlemmers udgifter til livsvigtig medicin i stedet for den noget kunstige ordning, hvorefter